

Hotel Maslow

Hotel Maslow

Bartzon

Dit verhaal draag ik op aan Gosia en aan Anna.

Copyright © Bartzon 2021
Coverontwerp Bartzon
Foto omslag Embrun Frankrijk 1989

Schrijver: Bartzon
ISBN: 9789464354096

www.bravenewbooks.nl/bartzon

Het leven kan alleen achterwaarts
begrepen worden maar het moet
voorwaarts geleefd worden.

Søren Kierkegaard

Proloog

De zomer waarin Tom zijn korte verhalen schreef, was er één die tussen gebeurtenissen had gezeten die de wereld en hemzelf aan het denken hadden gezet. De zeven weken durende Chinese studentenprotesten tegen het communistisch bewind in Peking hadden grote indruk op hem gemaakt. Vredelievende en moedige jonge mensen, die opstonden tegen een macht die hen net zo hard weer neersloeg. Hij zag de student nog steeds voor zich, een plastic draagtasje in de hand, die een tank tot stilstand bracht omdat die hem niet wilde vermorzelen. Na het zien van deze beelden wist niemand meer waar de jonge man was gebleven.

De val van de Berlijnse muur in datzelfde jaar, had hem voor het eerst laten ervaren dat je geschiedenis kon beleven door in het heden te zijn. Hij had ervan gebaald dat hij die avond, in die tweede week van november, niet mee had kunnen rijden met zijn beste vriend die hem belde en sommeerde dat ze direct naar Berlijn moesten om het allemaal mee te kunnen maken. 1989 was ook het jaar waarin de zomer in West-Europa vroeger begon dan ooit tevoren, wat resulteerde in wijnen die lang niet meer geëvenaard zouden worden, met name in de Loirestreek. In 2003 kocht hij roséwijnen uit dat onvergetelijke jaar, iets dat normaliter onmogelijk was. Ook was 1989 het jaar waarin hij voor het eerst onopzettelijk met zijn kajak omsloeg op wildwater en zo gedwongen werd te eskimoteren. Het had zijn zelfvertrouwen goed gedaan.

Tom zat ook deze zaterdag weer op zijn geliefde terras. Met een Genipi in de ene en een sigaret in de andere hand gingen zijn gedachten terug naar de vorige dag. Een dag die zich in zijn geheugen zou verankeren, mede door een tastbaar bewijs dat hij in handen had gekregen. Hij had die dag zijn cursisten voor het eerst

laten ervaren hoe het was om door een diepe rivierkloof te varen. Een traject met slechts één ingang en één uitgang. Halverwege uitstappen of stoppen behoorde niet tot de mogelijkheden. Zes sportieve mannen waren het, alle zes met voldoende fysieke vaardigheden om de kloof te kunnen varen. Gisteren had hij de tijd rijp geacht om ze kennis te laten maken met een aantal mentale aspecten die wildwatervaren met zich meebrengt. Hoe zouden ze omgaan met het moment waarop ze zich realiseerden dat er “points of no return” waren? Dat moment waarop ze zich realiseerden dat ze niet zomaar halverwege konden uitstappen om hun boot voorbij een moeilijke versnelling te dragen? Hij had het met ze aangedurfd omdat het een hechte groep vrienden betrof die elkaar, indien nodig, zouden helpen. Ze zouden begrijpen dat wildwatervaren geen individuele sport was maar slechts in teamverband beoefend kon worden. Wederzijdse afhankelijkheid zou voor enkelen van hen niet langer een abstract begrip zijn dat tijdens een managementcursus ter sprake werd gebracht. Daarnaast zouden ze de spectaculaire ervaring opdoen van je ergens bevinden waar je alleen maar kunt komen als je behoorlijk goed kon peddelen. De kloof die hij had uitgekozen lag recht onder het imposante Chateau Queyras, een zeventiende-eeuws fort dat zo’n tachtig meter recht boven de rivier uitrees.

Ongeveer zeventig meter voor de ingang van de kloof had hij de groep verteld wat ze konden verwachten zodra ze de kloof in zouden varen. Eén voor één zouden ze de eerste versnelling varen om vervolgens de resterende anderhalve kilometer als groep verder te peddelen. De ingang van de kloof bestond uit een versnelling aan de rechterkant van de rivier. Hij had ze verteld direct na deze versnelling aan de linkerkant de luwte in te varen achter een paar rotsblokken en dat dit cruciaal was omdat zich twintig meter achter de versnelling een rotswand bevond waar de hoofdstroom tegenaan beukte.

Die rotswand, die in de loop van duizenden jaren onderspoeld was geraakt en waar tegenaan varen en omslaan gevaar betekende.

De eerste vijf waren probleemloos door de versnelling gepeddeld en de luwte ingevaren. De laatste persoon had in de versnelling zijn evenwicht verloren. Direct had hij hem een reddingslijn toegeworpen en daarmee de luwte ingetrokken waar direct duidelijk werd dat hij zijn peddel verloren had. De groep had zich afgevraagd hoe verder te gaan met zeven boten en maar zes peddels. Voor hemzelf was er maar één optie geweest. Hij zou zich in de hoofdstroom naar de rotswand moeten laten drijven en daar moeten kijken of de peddel onder de rotswand was gespoeld. Zodra hij dat vertelde had de groep begrepen dat dit geen kinderspel was. Hij had de reddingslijn aan zijn reddingsvest vastgemaakt en verteld dat ze tot vijftien moesten tellen vanaf het moment dat hij onder water zou verdwijnen alvorens de lijn weer binnen te halen. Hij had gezien dat de gezichten strak hadden gestaan. Hij zou zijn leven even voor honderd procent in handen leggen van de drie mannen die de lijn in handen hadden genomen.

Hij was de hoofdstroom ingesprongen en had zich geconcentreerd op het moment dat hij diep adem moest halen. Opnieuw was hij onder de indruk geweest van de kracht van het water waarmee hij langs de rotswand naar de bodem werd gedrukt voordat hij nagenoeg recht boven op de peddel landde en die snel had opgepakt. Op dat moment had hij ook het zwarte pakketje zien liggen. Hij had het opgepakt en tussen zijn reddingsvest en neopreen shirt gepropt op het moment dat de lijn strakgetrokken werd en hij weggetrokken werd van de rotswand. Uitzinnig waren ze geweest toen hij boven was gekomen met de peddel in zijn handen. Hijzelf was blij geweest dat hij uitgerekend met deze mannen op pad was. Hij herinnerde zich dat hij het tonnetje uit zijn kajak

had genomen en een sigaret had opgestoken terwijl hij de reddingslijn weer oprolde en aan zijn boot bevestigde. Toen ze zich klaar maakten voor vertrek, had hij het zwarte pakje onder zijn reddingsvest vandaan gehaald en onder het zitje van zijn boot geklemd.

Bij terugkomst op de camping haalde hij het pakketje onder zijn kajakzitje vandaan en zag dat het om een portefeuille ging. Hij had de rits geopend en gezien dat er geen geld, geen pasjes, en zelfs geen foto's inzaten. Het enige dat erin zat was een brief in A-4 formaat die drie keer was omgevouwen. Voorzichtig had hij hem uit het compartiment verwijderd en hem geopend. Het betrof een Engelstalige brief van een Zwitserse bank aan een persoon die Malgorzata Skarpinska heette. Hij had het een mooie naam gevonden. De portefeuille lag nu samen met de brief opgevouwen in een handdoek achter in zijn auto te drogen. Hij vond het een mooi relikwie dat hem nog lang zou herinneren aan die dag.

Op dat terras van die pizzeria in Saint Crepin, schreef zijn rechterhand op, wat zijn hoofd dacht. Zijn inspiratie haalde hij uit de serveerster, een slank meisje met donkere ogen die volgens hem naast Frans bloed, ook bloed door haar lichaam had stromen dat zijn oorsprong had gehad in een Noord-Afrikaans dorpje. Nathalie heette ze. Elke zaterdagmiddag van de voorbije drie maanden had hij aan het kleine tafeltje in de hoek van het terras gezeten, met zijn schrijfblok en pakje Camel, en had hij haar tussen het schrijven door nauwlettend in de gaten gehouden. Tom fantaseerde er ongeremd op los, voortgestuwd door testosteron maar weinig gevoed door emoties. Als laatbloeiër zouden die zich pas later in zijn leven ontwikkelen.

De maand augustus was voorbij toen hij de laatste pagina's van zijn schrijfblok volgeschreven had. Het zomerseizoen liep ten einde om langzaam plaats te

maken voor de herfst. Tom zou terugkeren naar Nederland, zonder Nathalie, maar met het besluit schrijver te worden.

In september 2015 ontmoette Tom in Berlijn bij toeval de vrouw die twintig jaar daarvoor zijn tolk-vertaalster in Polen was geweest. Vanaf dat moment pakte hij zijn pen weer op om zijn gedachten toe te vertrouwen aan papier. Als schrijver had zijn eerste writers block iets langer dan een kwart eeuw geduurd.

1

Gelegen aan de Noordzijde van de Rhônevallei in het kanton Wallis, ligt het dorpje Albinen, op ongeveer 1.350 meter boven zeeniveau. De gemeente wordt omringd door hoge bergen en is vijftien vierkante kilometer groot. Slechts drie procent van die oppervlakte is bebouwd met huizen en wegen. Naast een postkantoortje en dorpswinkel met de naam Prima, is er hotel Rhodania, met bistro Auf Der Maur, sinds de jaren tachtig geëxploiteerd door de zoon van een bankier die is geboren in het dorp en het hotel in 1964 heeft laten bouwen. Daarnaast heeft Albinen een klein kerkje om de laatste bewoners hun geloof in een God te kunnen laten belijden. De rest bestaat uit weides. Albinen telde vorig jaar precies tweehonderdzevenenvijftig inwoners waarvan de gemiddelde leeftijd vijfenzeestig jaar was. Het dorpje staat bekend om haar fenomenale uitzichten en stilte, en representeert volgens de plaatselijke brochures daarmee het onbedorven Zwitserse leven.

Vorig jaar nam de burgemeester het moedige besluit de uitstroom van bewoners een halt toe te roepen. Deze uitstroom veroorzaakt een grotere afname van het bevolkingsaantal dan sterfte daar de inwoners er bovengemiddeld oud worden, terwijl de geboortes in Albinen eigenlijk alleen maar betrekking hebben op het aanwezige vee.

De burgemeester maakte via de media bekend dat nieuwkomers, die zouden besluiten zich permanent te vestigen in het dorp, aanspraak zouden kunnen maken op een bonus van maximaal zeventigduizend euro.

Binnen een week nadat het nieuws viraal was gegaan, waren de eerste busladingen met opportunisten aangekomen in het dorp op de zuidhelling van de Rhône vallei om zich daar te realiseren dat ze de algemene

voorwaarden waren vergeten te lezen. Daarin stond onder andere vermeld dat de minimale permanente verblijfsduur in Albinen tien jaar zou moeten bedragen en dat het de nieuwe bewoners niet was toegestaan dit te doen in een vakantiehuis. Ook dienden nieuwkomers te investeren in een eigen huis met een minimale waarde van tweehonderdduizend euro. Als laatste voorwaarden moest men kunnen aantonen over vaste inkomsten te beschikken en in het bezit zijn van het Zwitsers staatsburgerschap. De zeventigduizend euro kon alleen worden uitgekeerd als aan al deze voorwaarden kon worden voldaan, de persoon jonger was dan veertig jaar en minimaal twee kinderen jonger dan veertien jaar zou hebben.

2

Op achtentwintig november 2019, ongeveer tweeëntachtighonderd kilometer ten oosten, en één breedtegraad ten zuiden van het Zwitserse dorpje, werd Yi Yi Cheng om half zes wakker in een van de buitenwijken van Harbin. Hij stond op, rookte twee sigaretten, dronk een kop thee en verliet zijn kleine woning om zes uur om op weg te gaan naar zijn kapperszaak waarvan hij inmiddels ruim vijftientig jaar de eigenaar was. Yi Yi was zijn hele werkzame leven kapper geweest en sinds begin jaren negentig de eigenaar van een zaakje met twee kappersstoelen en twee spiegels. Het zaakje had hem in de loop der jaren trots gemaakt en arm gehouden. Er waren dagen dat hij wel dertig klanten door zijn deur zag komen, maar ook dagen dat het er maar twee waren. Maar zijn zaak was altijd open en tijdens stille uren doodde hij zijn tijd met lezen en sinds enkele jaren ook met een onlinecursus fonetisch Engels.

In 2015 had hij een internetverbinding verkregen, wat hem de mogelijkheid had verschaft de wereld buiten Harbin een beetje te leren kennen. Harbin zelf haatte hij. Een grote vieze stad die ongeveer vijf miljoen Han-Chinezen en Mantsjoes telde. Een stad die door de jaren heen deel had uitgemaakt van een gebied dat telkens weer een middelpunt van strijd was geweest tussen volkeren die vonden dat ze er recht op hadden, ongeacht de reden. Zo waren het de Russen die de stad in 1898 officieel hadden gesticht, ondanks het feit dat die er al grotendeels stond, om vervolgens zes jaar later heel Mantsjoerije te veroveren wat ze een jaar later weer konden inleveren, dit keer aan de Japanners. In 1917 zorgde de revolutie in Rusland voor een stroom van immigranten die anticommunistisch of Joods waren. Zo kwam de stad aan haar paar honderdduizend Russische inwoners. Pas in 1946 kwam de stad onder

communistisch bewind, dit keer opnieuw door de Chinezen die met de Sovjet-Unie tot een akkoord waren gekomen. Een stad die in plaats van multicultureel te zijn geworden, er een werd zonder duidelijke identiteit, heen en weer geslingerd tussen verschillende culturen. Tegelijkertijd bleef zij de economische speelbal van verschillende lokale politieke stromingen die door het Noordoosten van China waaide.

Op die achtentwintigste november had Yi Yi voordat het tien uur was al zeven klanten geknipt. Alle zeven mannen waren met hetzelfde kapsel de deur uit gegaan. Hij maakte een kop thee voor zichzelf en zijn bediende en wachtte op de volgende klant. Hij pakte zijn leesbril en zette zijn mobiele telefoon aan om het nieuws te lezen. Toen hij na twintig minuten de deur hoorde opengaan viel zijn oog nog net op een nieuwsberichtje dat ging over een dorpje in Zwitserland dat bezig was geld uit te delen. Hij besloot het artikel opnieuw te lezen nadat hij de volgende klant geknipt had.

3

Matthias en Anke Bruck, beiden afkomstig uit Tübingen, zijn de gelukkige eigenaren van een huis in Albinen dat al meer dan dertig jaar eigendom is van de familie. Vader Bruck had vanaf de jaren zestig in de vorige eeuw een fortuin vergaard met de productie en verkoop van ondergoed en pyjama's en eind jaren tachtig besloten een huis te bouwen in het dorp, op een plek met het allerbeste uitzicht op het dal. Sindsdien brengt de familie Bruck haar vakanties door in het rustige dorpje waar de tijd onder hen door wordt getrokken met lezen, wandelen en vissen op forel in het beekje dat bij het dorpje stroomt. Alhoewel de familie Bruck geen Zwitsers zijn, zijn ze in de loop der jaren volledig geaccepteerd door de inwoners van het dorp. De burgemeester betitelde hen ooit als zogenaamde intieme buitenlanders en benadrukte dat zij erbij horen omdat ze zo goed Duits spraken en eigenlijk gewoon konden doen alsof ze Zwitsers waren. Matthias heeft nooit begrepen wat de burgemeester indertijd bedoelde met dat laatste maar heeft het erbij gelaten. De burgemeester is niet een man waaraan je dergelijke vragen stelt.

Beiden werken in een universitair ziekenhuis waar Anke als tolk-vertaalster werkzaam is, de laatste jaren hoofdzakelijk voor patiënten die afkomstig zijn uit Syrië en Irak. Ze spreekt naast Duits even gemakkelijk Engels, Frans, Italiaans, Spaans als Arabisch en werkt als intermediair samen met psychologen die vluchtelingen leren hun recente verleden zo veel als mogelijk achter zich te laten. Haar patiënten krijgen een soort mentale nekbrace om die de pijn dient te verzachten en voorkomt dat ze omkijken. Recht vooruit de toekomst inkijken is daarom het credo dat de patiënten wordt meegegeven en het is aan Anke om deze informatie zo empathisch mogelijk te communiceren. Matthias is gespecialiseerd

longarts en schijnt enige bekendheid te genieten als één van de betere longartsen in Europa.

4

Naast Matthias en Anke wonen er nog twee buitenlanders in het dorp die weliswaar minder goed kunnen doen alsof ze Zwitser zijn omdat Duits niet hun moedertaal is maar ook geaccepteerd worden omdat ook zij al vele jaren herkenbare gezichten zijn in het dorp en nooit de oorzaak van onrust of roddel zijn geweest. Beide personen komen uit Nederland.

Anna werd ongeveer zestig jaar geleden geboren in het stadje Wieliczka in Polen, is op haar tweeëntwintigste verhuisd naar Amsterdam en in haar leven drie keer getrouwd geweest. Ze heeft drie kinderen die niet op elkaar lijken. Haar laatste echtgenoot is tien jaar geleden overleden tijdens een verjaardagsfeestje van hun eerste kleinkind. Hij verslikte zich in een pepermuntje aan het begin van zijn toespraak aan de aanwezige familie en vrienden. Het werd tijdens de autopsie teruggevonden in zijn luchtpijp. Sindsdien is Anna bijna altijd alleen gebleven.

Als kersverse weduwe van een voormalige projectontwikkelaar heeft ze gedurende haar werkzame leven voldoende geld verzameld om buiten de plicht te kunnen leven. Zelf verdiende Anna, nadat haar carrière als kunstschaatsster ten einde was gekomen, haar geld als architect. Na haar eerste jaren als junior architect begon ze op zelfstandige basis met het ontwerpen van huizen die gebouwd konden worden op stukken grond die haar derde man als projectontwikkelaar wist te verkrijgen. Grond kopen, huizen ontwerpen, bouwen en die weer doorverkopen of zelf houden en verhuren werd een bezigheid die haar met haar derde echtgenoot veel plezier en een fortuin opleverde. De twaalf huizen die zij in hun bezit hadden gehad en verhuurden tot zijn dood verkocht ze kort na de begrafenis. Korte tijd later kocht ze een huis in Albinen omdat ze geen zin had in haar eentje

verder te gaan met haar werk en ergens wilde wonen waar ze vooral rust kon vinden.

Omdat skiën één van haar hobby's was maar ze een hekel had aan drukke wintersportoordten koos ze Albinen uit als de perfecte plek in de bergen.

Na de eerste jaren alleen in Albinen gewoond te hebben, liep ze op een skipiste een huisarts uit Visp tegen het lijf op wie ze verliefd werd. Vorig jaar zette ze hem buiten omdat ze, zoals ze later vertelde, zo doordrenkt was geworden van vormelijkheid en serieus gedrag dat ze dacht dat ze mentaal haar eigen begrafenis al drie keer beleefd had.

'Lachen en praten zijn de belangrijkste glijmiddelen in een relatie en bij gebrek daaraan werd het wel een heel stoeve exercitie', liet ze later weten aan de persoon die haar beste vriend zou worden.

Wanneer je achter Anna loopt denk je dat er een meisje van twintig voor je loopt omdat ze een prachtig figuur heeft, waarschijnlijk een gevolg van de juiste genen in combinatie met haar eerste carrière. Anna is knap ondanks dat haar gezicht inmiddels iets meer huid toont dan nodig is om haar schedel netjes te bedekken. Een charmante vrouw met veel levenslust en een heerlijk gevoel voor humor.

5

De andere Nederlander heet Tom. Tom is volgens zijn omgeving schrijver ondanks het feit dat hij de eerste zesentwintig jaar van zijn vermeend schrijverschap op succesvolle wijze in zijn levensonderhoud heeft kunnen voorzien met van allesbehalve schrijven. Ook Tom heeft een huis laten bouwen in Albinen, inmiddels ruim twaalf jaar geleden, vlakbij dat van de familie Bruck. Hij liet het bouwen nadat hij de 1 juli trekking in de staatsloterij had gewonnen en zo voor de rest van zijn leven verzekerd was van een riant inkomen. Het gaf hem ook de mogelijkheid vijf jaar eerder dan gepland te kunnen stoppen met werken en bovenal nog veel onbezorgd te kunnen leven. Buiten de plicht en in de bergen leven leek hem het summum en dus kon hij eindelijk zo veel skiën en schrijven als hij wilde. Twee jaar geleden is hij officieel Zwitsers staatsburger geworden.

Tom heeft nooit geweten wat hij wilde worden maar werd gedreven door de ambitie dingen te proberen, gewoon om te ervaren of hij het kon. Hij is nooit betrapt op iets dat op competitiedrang lijkt hetgeen zich al op jonge leeftijd uitte in de sporten die hij beoefende. Hij kende de behoefte niet zich te willen meten met anderen. Wat voor hem telde was te ervaren of hij een sport op een voor hem bevredigend niveau kon beheersen en er plezier aan kon beleven. Hij was begenadigd geweest met een aanzienlijke portie motorische intelligentie waardoor het voor hem relatief eenvoudig was nieuwe sporten aan te leren. Hij koos daarbij sporten die hij in de natuur kon beoefenen. Wat hem interesseerde was het mentale aspect dat een rol bij de sporten die hij koos speelde. Zo besloot hij ooit te willen leren parapenten. Eerst een duo-sprong maken om te ervaren of hij geen angst zou voelen leek hem overbodig om de eenvoudige reden dat hij ervan overtuigd was die angst niet in zich te hebben. Het leek hem fascinerend om te leren hoe je van

een berg kunt springen en het gevoel kon hebben zelf te vliegen. Toen hij speleologie ging beoefenen kwam de gedachte aan claustrofobie evenmin bij hem op, gewoon omdat hij die vrees niet kende. Wildwatervaren werd uiteindelijk de sport waardoor hij meer ging begrijpen over zichzelf en waarbij hij leerde hoe om te gaan met anderen. Thema's als wederzijdse afhankelijkheid leerde hij tot in het ultieme ervaren wanneer hij met een paar man extreme rivieren bevoer. Ook leerde hij als geen ander begrijpen wat points-of-no-return betekende, evenals te vertrouwen op jezelf en de ander. Risico's nemen om te ontdekken, uitdagingen omarmen in plaats van ze te vermijden, situatief leren handelen of echt in het moment leren beslissen, alert worden zodra je merkt dat alles wel heel erg rustig om je heen wordt, het waren belangrijke thema's die hij ontdekte door te peddelen. Het waren de ervaringen die in feite de kennismaking met zijn eigen capaciteiten faciliteerden.

Nadenken over gevaren die wildwatervaren met zich meebracht deed hij zelden. Hij had een realistisch vertrouwen in zichzelf en begreep onbewust hoe belangrijk het was om het verschil tussen een risicograad en moeilijkheidsgraad goed in te kunnen schatten. Overmoed of stoer doen zat niet in hem, integendeel. Hij was zoals hij zelf ooit vertelde juist alleen maar bezig met het vermijden van risico's. Dat peddelen vereiste dan wel een beetje fysieke fitheid volgens hem maar eigenlijk was het veel meer een mentale activiteit. Voor hem was wildwatervaren proberen de weg van de minste weerstand te kiezen met behulp van techniek, fysieke fitheid en mentale rust, rekening houdend met de eigen gemoedstoestand van dat moment. Het water leverde voldoende energie om van A naar B te komen, dus kwam het er vooral op aan dat je probeerde de risico's onderweg juist in te schatten om ze de baas te kunnen of te vermijden. Op het juiste moment de juiste peddelbeweging maken om obstakels te vermijden of te

overwinnen was wat telde. Soms was het verstandig een negatieve snelheid ten opzichte van je ondergrond aan te houden, waar op andere momenten juist een positieve snelheid de meeste kansen bood heelhuids door een passage te geraken. Voor het overige diende je de rivier zijn werk te laten doen, haar te respecteren en vooral nooit te denken dat je sterker was dan haar.

Onbewust bleek hij deze weg van de minste weerstand, met af en toe een beweging om van richting te veranderen gedurende het grootste deel van zijn leven te bewandelen en werd wildwatervaren de metafoor voor zijn eigen levenswijze.

6

Op achtentwintig november 2019 werd het half vijf in de middag voordat Yi Yi Cheng besloot dat het voldoende voor die dag was geweest. Hij was die dag non-stop in de weer geweest met schaar en scheermes en had drieëndertig mannen met hetzelfde kapsel de zaak zien verlaten. Deze dag kon niet meer stuk dacht hij bij zichzelf. Hij veegde zijn vloer schoon, ruimde zijn gereedschap op en besloot de spiegels weer eens te ontdoen van de rookaanslag, iets wat hij alleen maar deed wanneer hij in een goede bui verkeerde. Daarna stak hij een sigaret op en zette zijn telefoon aan.

Onder aan de nieuwspagina, bij de rubriek opmerkelijk nieuws, trof hij het artikeltje aan waar eerder die ochtend zijn oog op gevallen was. Een Zwitsers dorpje dat geld uitdeelt? Hoe kan dat, dacht hij. Nogmaals besloot hij het artikeltje te lezen en zag dat hij zich niet had vergist. De burgemeester van het Zwitserse dorpje Albinen had besloten geld uit te gaan delen. Het Chinese persbureau dat dit nieuws had overgenomen uit de Züricher Zeitung had in zeer beknopte vorm verwoord dat Zwitserland zo ongelofelijk rijk was dat er nu zelfs een burgemeester van een klein dorpje gestart was een bedrag ter waarde van zeventigduizend Euro uit te delen dat ter plaatse geïncasseerd kon worden.

Yi Yi deed zijn jas aan, keek nog één keer om zich heen, was blij dat zijn spiegels weer schoon waren en draaide om vijf uur met een grote grijns de deur van zijn zaak in het slot. Dat het regende deed hem weinig dus wandelde hij rustig richting zijn kleine woning. Tevreden stelde hij vast dat hij waarschijnlijk één van de zeer weinige mannen was in heel China die dagelijks de moeite nam niet alleen het lokale nieuws te lezen. Hij voelde zich daardoor een man van de wereld, één die zich breed genoeg oriënteerde om zich te realiseren dat

de wereld groter was dan Harbin en China. Het was zijn wereldse kijk op zaken in combinatie met zijn internetverbinding die, zo leek het dit keer, het geluk eens naar zijn kant ging laten rollen. Toen hij thuiskwam was zijn opwinding inmiddels zo groot dat hij het artikel nog een keer besloot te lezen voordat hij een pan rijst op het vuur zette.

Tijdens het eten bedacht hij een paar zaken die de komende weken belangrijk zouden zijn. Hij zou zijn opwinding moeten kunnen beheersen en niemand laten weten waarom hij misschien wel opgewekt overkwam, iets wat niet echt in zijn natuur zat. Tegen familie en vrienden zou hij, mits het hem gevraagd werd, zeggen dat de zaken goed gingen en hij misschien nog een stoel en spiegel zou moeten aanschaffen. Verder zou hij een efficiënt reisplan moeten maken zodat hij in de kortst mogelijk tijd heen en weer kon vliegen. Tot dan zou hij rustig verder gaan met het knippen van de mannen in zijn buurt met dat verschil dat hij rust in zijn hoofd kreeg. Hij zou in de toekomst meer dan voldoende geld bezitten om te kunnen stoppen met zijn werk zodra hij er genoeg van had. Geld voor de heenreis zou hij proberen te lenen bij een vriend die hij het bedrag met honderd procent opslag zou terugbetalen na terugkomst. Voor zijn korte afwezigheid diende hij nog een goed excuus te verzinnen. Als laatste bedacht hij zich dat hij zijn hulp in de zaak een week lang de volledige verantwoordelijkheid zou moeten geven en hem daarom een mooie bonus in het vooruitzicht moest stellen.

Het was schuin tegenover de dorpswinkel waar, in de vierde week van december, Matthias en Anke werden aangesproken door een Aziatische man van ongeveer vijftig jaar met een sigaret in zijn handen. Zij hadden boodschappen gedaan en waren op de terugweg naar huis toen de man hen in een soort Engels aansprak met de vraag of ze wisten waar de burgemeester woonde. Zonder hun antwoord af te wachten vertelde hij dat hij zojuist was gearriveerd en dat hij twee dagen non-stop gereisd had. Die reis was per vliegtuig van Harbin via Beijing naar Zürich gegaan waar hij de trein naar Visp gepakt had om daar over te stappen op de streekbus naar Leuk. In Leuk was hij met het minibusje naar boven gebracht. Geslapen had hij nauwelijks vertelde hij hun en Matthias zag dat dat niet gelogen was. Hij raasde door en vertelde de "bijna-Zwitsers" dat hij de zeventigduizend Euro kwam ophalen die de burgemeester had beloofd aan mensen die de moeite zouden nemen het geld ter plaatse op te halen. Ook dat hij eerst nog had getwijfeld of het wel waar was en niet gewoon een leuke grap. Maar hij had zorgvuldig onderzoek verricht door andere buitenlandse websites te bezoeken en daar hetzelfde bericht aangetroffen. Hij vond het fantastisch dat er nog steeds mensen op de wereld waren die zo grootmoedig waren en was blij dat hij nu in het dorp was gearriveerd. Hij herhaalde zijn vraag nogmaals en vroeg of zij wisten waar de burgemeester woonde. Anke liet de man weten dat hij bij het gemeentelijk administratiekantoor diende te zijn en wees hem het huis aan dat vlak naast de dorpswinkel lag. Hij zou daar moeten vragen naar de heer Brand. De man knikte tweemaal waarna hij hen passeerde. Matthias en Anke keken elkaar kort aan en begonnen te glimlachen toen de man uit zicht verdwenen was.

'Wist jij dat diffuse panbronchiolitis het meest voorkomt bij Aziaten', vroeg Matthias aan zijn vrouw.

'Sterven door schaamte zou in zijn cultuur erger zijn', antwoordde ze.

Een paar minuten later rinkelde Toms' telefoon toen hij achter zijn laptop zat te lezen met een heerlijke espresso. Hij zag op zijn scherm dat burgemeester Brand hem belde en nam op met de woorden 'Guten Morgen Herr Bürgermeister.'

'Grüezi Tom, kun jij even bij mij langskomen alsjeblieft? Ik heb iemand nodig die Engels spreekt en ik kan Anke niet bereiken thuis. Ik zit hier met een Chinees die weer eens geen woord Duits spreekt maar wel hier op vakantie komt. Ik wil weten waarom hij per se met mij wil spreken.'

'Misschien bent u wel beroemd in China, Herr Bürgermeister. Ik ben over tien minuten bij u.'

Tom moest al lachen bij het vooruitzicht dat hij de burgemeester moest uitleggen dat het weer iemand was die de voorwaarden van zijn stimuleringsregeling niet had gelezen, maar bedacht zich ook dat de oorzaak van deze opportunistensunami waardoor Albinen drie weken eerder was overspoeld waarschijnlijk niet lag bij de mensen die erop reageerden maar een gevolg was van de wijze waarop meer en meer persbureaus tegenwoordig werkten. Maak nieuws snel en spannend maar houd het kort want nieuws bederft waar je bij staat en de lezer wenst toch geen uitvoerige informatie. In dat geval zou je deze gelukszoekers eigenlijk weinig kunnen verwijten. Het waren mensen die probeerden hun leefsituatie te verbeteren en wie zou dat niet proberen als de mogelijkheid zich voordeed? Het lijkt wel of wij, de mensen die zich aan de goede kant van het hek bevinden, alleen maar makkelijk praten hebben en tegelijkertijd steeds meer moeite om een enigszins empathische voorstelling te maken van mensen die bereid zijn alles op te geven waarmee zij vertrouwd zijn

om een beter leven te verkrijgen, bedacht hij zich. Een beetje meer compassie zou onszelf wellicht goed doen.

Bij binnenkomst in het gemeentehuis trof Tom de burgemeester aan die hoofdschuddend op hem afliep. Aan de linkerkant van de hal zat een Aziatische man gelaten te wachten omdat hem duidelijk was geworden dat hij hier met zijn fonetisch Engels weinig succes zou boeken. Tom besloot de man niet direct te groeten om te voorkomen dat hij als reddende engel zou worden gezien dus liep hij op de burgemeester af en schudde hem hartelijk de hand.

‘Daar zit hij’, waren de eerste woorden die de burgemeester sprak.

‘Die man komt hier ons dorp in zonder dat hij een reservering heeft in hotel Rhodania, dat kan toch niet!’

‘Misschien komt hij wel geen vakantie vieren maar aanspraak maken op uw stimuleringsregeling’, zei Tom lachend. De burgemeester keek hem aan.

‘Jij lijkt het grappig te vinden dat er opnieuw zo’n volslagen idioot, dit keer bijna van een andere planeet, denkt dat ik hier zo maar geld ga lopen uitdelen?’

‘Herr Brand, ik ga het hem vragen maar probeert u zich voor te stellen dat de beste man er misschien wel ingeluisd is door anderen. Hoe zou u behandeld willen worden als u in een dergelijke situatie terecht zou komen? Laten we eerst zijn verhaal aanhoren en hem proberen te begrijpen voordat we hem nu al aan het kruis spijkeren. En ja, ik vind de situatie ‘an sich’ uiterst grappig als hij echt een gelukszoeker blijkt te zijn. Maakt u zich geen zorgen, als hij niet vriendelijk is volstaat één belletje om het busje naar boven te laten komen. De motor zal nog warm zijn.’

Tom liep op de man af die opstond en een buiginkje maakte terwijl Tom zijn hand uitstak om die van hem te schudden.

'Goedemorgen, mijn naam is Tom, wie bent u?', begon hij op vriendelijke toon. De man keek hem blij aan toen hij klanken herkende die hij online geleerd had.

'Ik ben Yi Yi Cheng uit Harbin, China', sprak hij langzaam.

'Welkom meneer Cheng', sprak Tom.

'Wat kan ik voor u doen?'

'Bent u de burgemeester?'

Tom wees naar de burgemeester en vertelde hem dat die alleen maar Duits sprak en hij erbij geroepen was om te helpen vertalen.

'Dank u', sprak de Chinees en maakte opnieuw een buiginkje. Hij nam een papiertje uit de binnenzak van zijn colbertje wat een kopietje bleek te zijn van het krantenartikelletje dat hij had kunnen printen in het internetcafé bij hem verderop in de straat. Tom pakte het kopietje aan en gaf het terug toen hij zag dat het artikelletje uit louter Chinese karakters bestond.

'Vertelt u mij maar wat er in staat alsjeblijft, misschien kan ik u dan helpen.'

Enthousiast begon de man te vertellen over het nieuws dat hij eind november had gelezen over de aankondiging van de burgemeester van het dorp dat hij bonussen ging uitdelen aan mensen die de moeite zouden nemen helemaal naar Albinen te reizen. Hij was ondernemer, zag snel kansen, en had inmiddels een behoorlijk wereldse kijk op zaken ontwikkeld vergeleken met de meeste middenstanders in zijn stad. Op basis van deze eigenschappen en vooral omdat hij zijn oude dag financieel veilig wilde stellen had hij besloten de reis te maken. Hij had weliswaar inmiddels een goed lopende kapperszaak maar tijden waren onzeker en financiële zekerheid zou bovendien misschien ook kunnen helpen zijn vrijgezellenbestaan achter zich te laten. Hij wilde al heel lang een vrouw in zijn leven hebben maar wist dat de onzekerheid van zijn bestaan veel vrouwen deed afschrikken. En je kon tijdens het online daten wel een tijdje volhouden hoe succesvol je was maar er kwam toch

altijd een moment waarop het contact met de dame geconverteerd diende te worden van de digitale omgeving naar een analoge realiteit. Dus dat geldbedrag zou een enorme stap voorwaarts voor hem kunnen betekenen.

Tom nam een paar seconden om zich te bedenken hoe hij het gesprek zou starten. Moest hij eerst reageren op dat wat Yi Yi hem had verteld of het gesprek direct de wending geven die het vroeg of laat toch diende te krijgen. De man zou gedesillusioneerd raken in zijn bijzijn en gaan reageren op een wijze die niet te voorspellen was. Tom besloot direct te zijn. Hij zou hem vertellen hoe de informatie die hij had gelezen tot stand was gekomen en stelde eerst voor de burgemeester weer aan het werk te laten gaan omdat die per slot van rekening toch geen Engels sprak en hem al was geïnstrueerd wat hij moest vertellen. Yi Yi keek van Tom naar de burgemeester die kort knikte, zich omdraaide en vertrok.

Tom liet de Chinees weten dat er drie weken eerder een grote groep mensen naar Albinen was gekomen met exact hetzelfde verhaal dat Yi Yi hem vertelde en dat dit berustte op een enorm misverstand. De burgemeester had weliswaar aangekondigd geld ter beschikking te stellen tot een maximaal bedrag van zeventigduizend euro maar dat het hier een regeling betrof voor mensen die bereid waren zich langdurig te vestigen in het dorp en bovendien moesten voldoen aan een hele reeks strenge voorwaarden. Ook liet hij hem weten dat de burgemeester en hij inmiddels hadden ontdekt dat het de media waren die de mensen misleid hadden door het nieuws uit Albinen onvolledig te publiceren en dat hij een van de vele gedupeerden hiervan was geworden. Zonder Yi Yi de mogelijkheid te geven te reageren, eindigde hij zijn betoog door hem te zeggen zich geen zorgen te maken omdat hij hem zou helpen op veilige wijze terug te keren naar zijn land.

‘Dus, laten we nu eerst een kop koffie gaan drinken meneer Cheng en elkaar een beetje leren kennen voordat we uw terugreis gaan organiseren.’

Het gezicht van Yi Yi had zijn oorspronkelijke kleur verloren en zijn ogen keken Tom verbijsterd aan. Hij zei niets. Tom vond dat hij de boodschap op de juiste wijze had gebracht. De schuld had hij de anonimiteit van de media in gestuurd en daarmee hopelijk voorkomen dat Yi Yi boos zou worden op de burgemeester of hem. Daarnaast had hij misschien een klein beetje kunnen voorkomen dat Yi Yi zich een enorme sukkel zou gaan voelen die de rest van zijn leven in schaamte zou moeten doorbrengen. Niets van wat hij Yi Yi had verteld was gelogen. Het was slechts één van de versies die als waarheid konden worden aangenomen en een versie waarmee zij beiden op dat moment verder konden.

Toen Tom en Yi Yi aankwamen bij Rhodania voor een kop koffie en een punt Frangipane taart, zakte Yi Yi in de lobby in de eerste de beste stoel bij de open haard. Zwijgend begon de desillusie zichtbaar in te zinken. Waar hij tot voor een half uur geleden nog had gedacht één van de slimmeriken uit Harbin te zijn, begon langzaam tot hem door te dringen dat hij de grootste fout van zijn leven had gemaakt. Eén waarvoor hij financieel lang zou moeten boeten. Hoe kwam hij weer terug naar Harbin zonder geld? Hoe moest hij de ruim achttienduizend Yuan die hij had geleend van zijn vriend om de heenreis te kunnen maken terugbetalen samen met de honderd procent opslag die hij had beloofd? En dan was er nog de bonus die hij zijn hulp in de zaak had toegezegd.

Tom zag de rommel in het hoofd van Yi Yi zich opstapelen en besloot dat een halt toe te roepen.

‘Heb je geen zin in je gebakje’, vroeg hij. Yi Yi glimlachte waarbij alles pijn leek te doen en Tom begreep dat dit een nee was. Het medelijden dat hij voelde deed

hem besluiten de man te gaan helpen zonder daarvan eventuele gevolgen te kunnen overzien maar dat interesseerde hem op dat moment ook niet.

‘Yi Yi, ik ga je helpen deze reis tot een prachtige herinnering te maken voordat je binnenkort weer verder kunt gaan met het leven dat je gewend bent. Ik weet niet wat je in het dagelijks leven doet en wil dat op dit moment ook niet van je horen. Ik stel voor zo meteen eerst naar mijn huis te gaan zodat je kunt douchen en eens flink kunt bijslapen. Dat zal je goed doen denk ik. Als je morgen bent uitgeslapen gaan we kijken wat je nodig hebt en ga ik ervoor zorgen dat je weer veilig terugkomt in je eigen stad.’

Yi Yi keek hem aan maar reageerde niet wat Tom deed denken aan iemand die door een anesthesist onder handen was genomen.

Bij Toms' huis aangekomen vroeg Yi Yi hem nogmaals naar zijn naam.

‘Ik ben Tom, mag ik u Yi Yi noemen?’ Yi Yi knikte. Ze gingen naar binnen.

Het huis van Tom bestond uit een woonkamer en open keuken van ongeveer tachtig vierkante meter. Over de gehele breedte van het huis bevond zich een glazen pui die toegang verschafte tot een overdekt balkon dat een prachtig uitzicht bood op het dal. De inrichting van de woonkamer werd gedomineerd door een twaalf meter brede boekenkast die de gehele muur aan de westzijde van het huis besloeg en gevuld was met boeken, afgezien van de ongeveer driehonderd National Geographic magazines die Tom in de afgelopen jaren had verslonden en bewaard. Het huis was onderkelderd en de vier verschillende ruimtes werden gebruikt als stookruimte, wijnkelder, fitnessruimte en garage, die aan de zuidzijde toegang bood aan twee auto's. Op de eerste verdieping had het huis een studeerkamer en drie slaapkamers waarvan er twee voorzien waren van een eigen badkamer. Naast een saunarimte op de grote